

Szegedi Ítéltábla
Bf.IV.377/2018/5.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. december 11. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A pénzmosás büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2018. március 01. napján kihirdetett **9.B.1236/2017/7.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével vádlott neve vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntette (Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól felmentette, egyben rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést, a vádlott felmentése miatt, megalapozatlanságra történő hivatkozással, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.114/2018/2-II. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést akként módosította, hogy azt az elsőfokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítása végett tartotta fenn.

A főügyészség átiratában kifejtette azon álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság ítélete az akkor hatályos 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott megalapozatlansági okban szenved, mert az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel és a felderítetlenségből adódóan az 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott megalapozatlansági ok is fennáll, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, valamint az elsőfokú bíróság mindezek mellett az általa megállapított tényekből további tényekre tévesen következtetett (1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdés d) pont).

A főügyészség álláspontja szerint a tényállás felderítetlenségét döntően az okozta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését elfogadta, de nem tárta fel a tényleges vádlotti magatartást és a vádlott szándékát. E körben az elsőfokú bíróság nem derítette fel, hogy a 2016. január 27. napján kelt munkaszerződés alapján, 2016. február 15. napjától a szerződés 6. pontja szerint kikötött, egy

hónapos próbaidő leteltét követően a vádlott miért nem kérte a telefonon módosított, eltérő munkakör munkaszerződésben történő megállapítását. Nem tárta fel azt sem, hogy a vádlott az általános, a mindennapos életben is közismert pénzkezelési szabályokkal mindenben ütköző és az általa még ismeretlen, elérhetetlen munkáltató nem szokványos utasításai szerint miért járt el. Nem derítette fel a vádlott tudattartalmát, mert nem tisztázta, hogy a pénzfelvételek körülményei alapján a vádlott tudata miért nem foghatta át, hogy a folyószámlájára utalt összegek büntetendő cselekményből származnak. A főügyészség szerint nem derítette fel azt sem az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott miért fogadta el, hogy a portaszolgálattal kapcsolatos munkáját csak a tűzvédelmi és egyéb oktatások megtörténte után végezheti, amikor az erre vonatkozó általános vagy egyedi megbízás és munkaköri leírás hiányában ugyanakkor pénzkezelési feladatokat végezhetett. A vádlottnak a pénzkezelési szabályokra figyelemmel tisztában kellett lennie azzal, hogy amire telefonon utasítják az nem csak szabálytalan, hanem büntetendő cselekmény is. Nem derítette fel az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a vádlott a pénzfelvételekre történő utasítások közötti időpontok között mit tett annak érdekében, hogy munkáltatójával felvegye a kapcsolatot, munkaszerződését a tényleges munkakörének megfelelően készítsék el, a többi pénzfelvételről is elismervényt kapjon, továbbá, hogy miért csak a legutolsó pénzfelvételt követően kezdett a vállalkozásról körütekintőbben érdeklődni.

Mindezekre figyelemmel, a főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása felderítetlen és hiányos, továbbá az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre tévesen következtetett akkor, amikor a vádlott által előadottakból, tanú 1 tanúvallomásából és az okiratok tartalmából arra a következtetésre jutott, hogy az általa is ismert, számos gyanús körülmény ellenére a vádlott nem tudhatott arról, hogy az általa felvett pénzek büntetendő cselekményről származnak. Nem tulajdonított az elsőfokú bíróság annak sem jelentőséget, hogy a vádlott a legutolsó pénzfelvételt követően - miután az igazi tanú 1gyel telefonon beszélt - munkabérének elmaradását sérelmezte, valamint, hogy az adóhivatalhoz bejelentését megtenni csak azt követően ment el, hogy tanú 1 közölte vele, feljelentést tesz a rendőrségen csalás miatt. A főügyészség álláspontja szerint viszont csak a bizonyítási eljárás teljes körű lefolytatását követően, az összes bizonyíték értékelésével a logika általános szabályait betartva, a helyes ténybeli és jogi következtetések levonása után lehet a vádlott büntetőjogi felelősségéről megalapozottan dönteni.

Az elsőfokú bíróság a főügyészség szerint indokolási kötelezettségét sem tett eleget teljes egészében, ugyanis a vádlotti védekezést cáfoló okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat indokolás nélkül elvetette.

Mindez alapján a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását.

A fellebbezési nyilvános ülésen a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a főügyészi átiratban foglaltakat azzal a kiegészítéssel tartotta fenn, hogy a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatályba lépésére tekintettel, az elsőfokú bíróság ítéletének teljes körű felülbírálatát indítványozta, továbbá, hogy az ítéletábra ezen új büntető eljárásjogi törvény alapján bírálja el jelen ügyet és a Be. 592. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt ok miatt - mert a tényállás álláspontja szerint teljes egészében felderítetlen - indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 610. § alapján helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra. Egyebekben az átiratában írt indokokat változtatás nélkül fenntartotta.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú

bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védelem kifejtette azon álláspontját, mely szerint a vád bizonyításához szükséges tények, bizonyítási eszközök beszerzése, indítványozása a vádlót, azaz az ügyészséget terhelik. A bíróság nem hivatalból, hanem indítványra szerzi be a bizonyítékokat a tényállás tisztázása érdekében. A bíróság ilyen indítvány hiányában bizonyítékok beszerzésére és megvizsgálására nem köteles. Az elsőfokú bíróság a vádiratban megjelölt bizonyítékokat megvizsgálta, a vádiratban indítványozott bizonyítási eljárást lefolytatta, erre az ügyészség észrevételt nem tett és további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Megjegyezte, hogy az ügyészi vád nem tartalmazott a vádlott tudattartalmára vonatkozó ténymegállapításokat sem. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegeléséről számot adott és a Be. 593. § (4) bekezdésében foglaltak szerint, ha a megalapozatlanság a Be. 164. § (1) bekezdésére vezethető vissza, a megalapozatlanság következményei nem alkalmazhatók, így jelen esetben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése szóba sem jöhet.

Az ügyész által, az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében előterjesztett fellebbezés nem alapos.

A Szegedi Ítéltábla a 2018. július 1. napjától hatályos Be. 868. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján, a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el.

A hivatkozott jogszabályhely szerint, a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel, a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell a Be. rendelkezéseit. A Be. 870. § (1) bekezdése alapján az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végezett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Jelen ügyben a 2018. július 1. napját megelőzően bejelentett fellebbezés bejelentésére a vádlott terhére került sor, ezért a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban lévő 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, a bizonyítási eljárást perrendszerűen, a szükséges és lehetséges körben lefolytatta. A vádiratban megjelölt bizonyítékokat tárgyalás anyagává tette, az indítványozott bizonyítást lefolytatta és az ügyész a bizonyítási eljárás után további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

Az ügyész által bejelentett fellebbezésre tekintettel, a másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során hatályban volt büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján felderítési kötelezettségének (1998. évi XIX. törvény 75. § (1) bekezdés) eleget tett-e, azaz a tényállás hiánytalan, valóságnak megfelelő tisztázására törekedett-e.

Tekintve, hogy a törvényszék minden, számára felajánlott bizonyítékot megvizsgált és mérlegelési körébe vont, megállapítható, hogy fenti törvényi kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Az 1998. évi XIX. törvény 4. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a vád bizonyítása a vádlót terheli. Ebből következően a vádlót terhelő bizonyítási kötelezettség egyrészt a bizonyítási eszközök felderítését, biztosítását és felajánlását jelenti, másrészt pedig a bizonyításban való

tevőleges közreműködést.

Ugyancsak az 1998. évi XIX. törvény 75. § (1) bekezdésében foglaltak alapján ügyészi indítvány hiányában a bíróság a vádat alátámasztó bizonyítékok beszerzésére nem köteles, tehát az elsőfokú bíróság nem volt köteles ügyészi indítvány nélkül a vádat alátámasztó további bizonyítékok beszerzésére. Tekintve pedig, hogy ilyen ügyészi indítvány nem volt, ebből fakadóan a felderítetlenség és ez alapján az elsőfokú ítélet teljes megalapozatlansága szóba sem kerülhetett.

A másodfokú eljárás során ugyanakkor az ítélőtábla, az új büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján megvizsgálta, hogy a Be. 592. § (2) bekezdésében meghatározott más, részbeni megalapozatlansági okok fennálltak-e az elsőfokú bíróság ítéletével kapcsolatban és ennek során a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja és a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja szerint, a rendelkezésre álló iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

Az ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakat a tényállási részbe emelte, mert így lesz ténybeli alapja annak a megállapításnak, hogy a vádlott a csalási cselekményekben nem vett részt.

Helyesbítette továbbá a tényállást akként, hogy a 2. oldal alulról harmadik bekezdésében írtakat mellőzte, tekintve, hogy a vádlott személyi körülményei nem a tényállás részét képezik (Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontok).

A vádlott által a fellebbezési nyilvános ülésen előadottakra tekintettel a vádlott személyi körülményeit akként helyesbítette, hogy a vádlottnak három általa eltartott kiskorú gyermeke van, tekintve, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2018. június 19. napján született meg harmadik gyermeke.

Helyesbítette továbbá az ítélet tényállását akként, hogy a vádlott mindösszesen 65.000,- forintot tartott meg az általa felvett pénzből saját költségeinek fedezésére.

Ez a helyesbítés azért vált szükségessé, mert a rendelkezésre álló iratok adatai alapján a vádlott 2016. március 17. napján először 50.000,-, majd másodjára 15.000,- forintot vett fel, melyet elfogadott vallomása szerint megbízójának utasítására költségei fedezése céljából megtartott.

Kiegészítette továbbá a tényállást azzal, hogy a vádlott 2016. március 31. napján vette fel tanú 1-gyel a kapcsolatot, majd 2016. április közepe táján - pontosan meg nem állapítható időpontban - tett feljelentést a cselekmény miatt a NAV DARBI-nál.

Ez a kiegészítés azért vált szükségessé, mert így van ténybeli alapja annak - melyre az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott -, hogy a vádlott, amikor gyanúja beigazolódott együttműködő magatartást tanúsított, a hatósághoz fordult és egyebek mellett ebből is vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy csupán utólag tudatosult a vádlottban a pénz bűnös eredete.

A fenti kiegészítéssel, illetve helyesbítésekkel a tényállás hiánytalan és megalapozott, melyet a másodfokú bíróság határozatának alapjául elfogadott.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének teljes körűen

eleget tett, hiszen az elsőfokú ítéletből kitűnik az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és bizonyíték értékelő tevékenysége, továbbá az is, hogy az érdemi döntés körében kifejeződő jogi álláspontját a felmentéssel kapcsolatban mire alapozta.

A törvényszék minden bizonyítékot mérlegelési körébe vont és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott vallomását támasztotta alá tanú 1, tanú 2 tanúk vallomásai, a Csongrád Megyei Kormányhivatal adatközlése az egészségbiztosítási nyilvántartás tekintetében és a NAV DARBI tájékoztatása, míg a vádlotti védekezést cáfoló bizonyíték nem állt rendelkezésre.

A főügyészség által hivatkozott tényből, további tényre történő helytelen következtetés csak abban az esetben állapítható meg, ha a logikai következtetés nem okszerű, vagy a logikai láncolat hiányos. Az elsőfokú bíróság azonban ítéletében elfogadható indokát adta annak, hogy miért nem állapította meg, hogy a vádlott tudattartalma kiterjedt arra, hogy a számlájára érkező pénz bűncselekményből származik. Helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a gyanús körülmények utólagos felismerése a bűnösség megállapításához nem elegendő, önmagában a pénzfelvétel tényéből és annak továbbításából még nem következik, hogy a vádlottnak a pénz eredetét is ismernie kellett.

Így a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélet esetében sem teljes (Be. 592. § (1) bekezdés), sem a Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pontjaiban írt részbeni megalapozatlansági ok nem áll fenn.

A másodfokú bíróságnak azt kellett még vizsgálnia, hogy a Be. 593. § (1) bekezdés c) pont alapján van-e lehetőség eltérő tényállás megállapítására, azaz az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségének megállapítására van-e lehetőség.

Tekintve azonban, hogy elsőfokú bíróság által megállapított, de a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészített, illetve helyesbített tényállás a másodfokú bíróság megítélése szerint immár teljesen megalapozott, erre törvényes lehetőség nem volt.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak ítélte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A bíróság a vádlottat tájékoztatta arról, hogy a Be. 576. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésétől számított egy hónapon belül megtéríti az állam a vádlott költségét, valamint meghatalmazott védőjének díját és költségét a felmentő rendelkezésre tekintettel.

Szeged, 2018. december 11.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke

. Katona Dorottya s.k.
előadó bíró

dr. Halász Edina s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.IV.377/2018/5. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 9.B.1236/2017/7. számú ítélete jelen végzés folytán jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2018. december 11.

Szeged, 2018. december 11.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke